

steren senere til adskillige har bekræftet, at det var hans Mening at stille Forslag, og navnlig at det vilde komme til at gaa ud paa, at Lønnen skulde forhøjes med 20 Øre, hvilket ikke skulde berøres af den midlertidige Lønningslov, naar den en Gang kom — har vakt Forhaabninger hos alle de Folk, som ere fast ansatte paa Holmen, og disse Forhaabninger have medført, at de have regnet med den Indtægt lige saa godt, som om de havde den. De have ganske naturlig tænkt, at naar Venstres Minister vil foreslaa en Ting, navnlig en Forhøjelse af Arbejdslønnen, altsaa Forslag af den Art, som Venstre, saa længe det var Opposition, altid stillede sig velvillig til, turde de bygge sikkert paa, at det blev til Virkelighed.

Ikke fordi de faste Folk i Marinen i Grunden tvivlede om Venstreflertallets Stilling til denne Sag, naar den kom til at foreligge fra Ministerens Side, men fordi de samtidig ønskede et andet Spørgsmaal klaret, nemlig Spørgsmaalet om Venstres Stilling til Nyboders Ombygning, blev der paa Valgtribunerne ved Valget i Fjor den 16. Juni stillet tre Spørgsmaal til Kandidaterne, som de besvarede paa de Steder, hvor Spørgsmaalene kom frem, enten bekræftende eller svagt undvigende. De faste Arbejderes Forening satte sig i Forbindelse med Arbejdernes Fællesorganisationer i Provinserne, og ved dennes Hjælp fik de stillet de Spørgsmaal til dem, der stillede sig, og over de Kandidater, som bleve valgte, og som Spørgsmaalene ere stillede til, har jeg faaet en Fortegnelse. Spørgsmaalene ere stillede til 51 nuværende Folketingsmænd, og deraf have 47 svaret ubetinget ja, nogle med den Tilføjelse: Saafremt Ministeren vilde fremsætte Forslag, og det er altsaa sket, 4 have svaret undvigende. Mellem de 47 er der ikke mindre end 2 Ministre, som nu ere Folketingsmænd, og da Finansministeren og Marineministeren ere enige om at fremsætte Forslaget, er der altsaa 4 Ministre, der ere enige om det foreliggende Forslag, og der er 7 af Finansudvalgets Medlemmer, som have svaret bekræftende paa Forespørgslen. Det er derfor ret paafaldende, at nu, da Forslaget er kommet til at foreligge, kommer status quo i Vejen, saa kommer der andre Ting i Vejen, saa kommer den ærede Ordfører for Krigsministerens og Marineministerens Budgetter og siger, at nu kan Venstre ikke gaa med til det. Jeg har tidligere fremhævet, at Folkene i Nyboder

og jeg med meget vel vide, at Rigsdagsmændene ene ere bundne ved deres Overbevisning og ikke ere bundne ved Tilsagn til Vælgerne. Men vi have hidtil troet, at Spørgsmaalet om forbedrede Arbejdslønninger, hvor saadanne kunne siges at paakræves og være nødvendige, falder sammen med Venstreflertallets Overbevisning. Det viser sig altsaa ikke at være Tilfældet, forudsat da, at Finansudvalgets Flertal er et virkeligt Udtryk for Flertallet her i Salen.

Det Spørgsmaal, der blev stillet Kandidaterne vedrørende Lønningerne, var: „Vil Kandidaten støtte private eller ministerielle Forslag om en Revision af Lønningsloven for Marinens faste Arbejdere, og derved bidrage til at bedre de nævnte Statsarbejderes Levevilkaar i Lighed med, hvad der har fundet Sted i den afsluttede Rigsdagsperiode for andre Statsfunktionærers, samt for Underofficerers Vedkommende.“ Og saa nævntes det, at Lønningsloven var 35 Aar gammel. Paa dette Spørgsmaal er der, som sagt, svaret bekræftende, og jeg tror, at et Menneske, en Rigsdagsmand, en Politiker vil have meget vanskeligt ved at svare benægtende paa, om han vil gaa med til at forhøje disse Lønninger; navnlig naar han kender dem. De, der have svaret bekræftende, kunne ikke undskylde sig med, at de ikke kende Lønningerne; de have ofte været omtalte i Folketinget. De Gange, jeg har haft den Ære at omtale denne Sag ved Første-Behandling af Finansloven, har jeg oplyst, hvorledes Forholdene ere, men for at man ikke skal sige, at man nu er i Uvidenhed derom, skal jeg ganske kort nævne, at den laveste Dagløn er 2 Kr. 20 Øre og den højeste 3 Kr. 48 Øre. Den højeste Aarsløn er, som Ministeren har oplyst i Fjor, 1,028 Kr., og der er ca. 500 Mand, som denne Sag vil komme til at berøre. Den af disse 500 Mand, der har den højeste Aarsløn, har som sagt 1,028 Kr. Det er altsaa disse Folk, man fra Finansudvalgsflertallets Side, og desværre vel saa ogsaa fra Venstreflertallets Side, vil nægte den ringe Lønforhøjelse, Ministeren her havde tiltænkt dem. Jeg har ikke ret kunnet forstaa, hvad Aarsagen dertil kan være, og navnlig efter den ærede Ordførers Foredrag under Behandlingen af Krigsministerens Budget har jeg slet ikke kunnet forstaa det. Thi der fremhævede den ærede Ordfører, som om det var en Sejr, han havde vundet over Socialdemokraterne, at det her viste sig, at Socialdemokraterne havde maattet erkende, at det, der var foreslaaet under